

Jesen.

Tiho šumi po drevju,
po drevju o polnoči;
po tleh, po steni, po strehi
preplašena senca beži . . .

Pa kdo je, od kod je in kaj je? —
Samo noč in šum sredi nje,
od drevja listje se vsuje,
tri sence čez cesto beže . . .

Pa kdo je, od kod je in kaj je? —
In šum in sence samo . . .
Skovir zaskovika v poljani,
piš mrzel potegne mimo . . .

Roman Romanov.

Tiho teče Rečina . . .

Tiho teče Rečina,
reka kalna, lena —
tiha kakor tat mladosti,
vera izgubljena . . .

Nič ni šuma poznih ur
v mrtvi tej samoti —
nihče mi polnočnih sanj
v duši tu ne moti.

Kakor večnosti oči
se odpira tema —
nema žalost hodi v njej,
vabi me, objema . . .

Teci, teci, Rečina —
teci malo brže,
da me roka polnoči
v tvoj objem ne vrže . . .

Helen Helenov.

Kakor mrak . . .

Kaj je padlo kakor mrak
v moje tihe dni? —
Z neba zvezda vtrne se —
duša zadrhti . . .

Kakor da bi gledala
svojo srečo v njej,
kakor zaželela bi
ž njo naprej, naprej . . .

Roman Romanov.